

Een erbetoon aan Nanesse

In het opvangcentrum zijn dit de momenten waartegen ik het meest opzie...Ik weet dat men dit moet aanvaarden, vooral in een opvangcentrum nog meer dan elders! Het went niet en telkens is even droef.

Nanesse is heengegaan op zondag 28 juli. Zij was reeds anderhalf jaar ziek, een leveraandoening met ongekende oorzaak.

In de vorige nieuwsbrief hebben jullie al vernomen dat haar gezondheidstoestand achteruit ging (symptomen van pijn, slechte resultaten van het bloedonderzoek) De behandeling werd opnieuw gestart en haar eetlust verminderde niet.

In de tweede helft van de maand juli verloor zij haar eetlust en vermagerde zienderogen niettegenstaande de bijvoeding. Zij kreeg een voorkeursbehandeling en mocht meerdere uren per dag doorbrengen in de tuin waar er meer gras aanwezig was dan op de wei.

Haar gedrag was helemaal omgeslagen: zij zocht nu zelf menselijk contact en vroeg om geaaid en geknuffeld te worden. Terwijl zij vroeger ieder contact weigerde en zelfs niet geborsteld wilde worden. Haar voorgeschiedenis was heel triest en zij had toen enkel negatieve ervaringen met het menselijk ras.

Onze dierenarts heeft een consult gevraagd van een ambulante specialist inwendige ziekten.

Deze is uitgerust om ter plaatse echografies, biopsies te nemen en endoscopies te verrichten.

Zo kan men een hospitalisatie vermijden, daar dit altijd stresserend is voor het dier. En heeft dan ook geen positieve invloed, wel in tegendeel. Daarom verkoos ik om haar in haar vertrouwde omgeving te laten waar zij zich veilig voelde.

Er werd een echografie van de lever gedaan en die toonde een zo slechte toestand van de lever dat werd afgezien om een biopsie te nemen. De dierenarts stelde een intense therapie voor met een hoge dosis antibiotica en cortisone. Op dergelijke ogenblikken voelt men zich machteloos. In mijn binnenste voelde ik dat zij het einde van haar krachten had bereikt maar toch wil je een kans op beterschap al is die nog zo klein **niet voorbij laten gaan**. Achteraf kan men de situatie beter inschatten, maar op het ogenblik zelf moet er een beslissing genomen worden.

De behandeling werd gestart en haar toestand bleef 2 dagen stabiel. Op zondag 28juli weigerde zij voor het eerst haar box te verlaten en at niets. De eerste symptomen van aantasting van het centrale zenuwstelsel deden zich voor op het einde van de voormiddag.

Ik heb dan de dierenarts ontboden om haar te helpen inslapen zodat zij niet langer hoefde te lijden, het was het laatste dat wij voor haar konden doen.

Ook al waren het zeer droevige momenten toch was het een troost te weten dat zij is kunnen heengaan in haar vertrouwde omgeving en omringd door haar vriendjes.

Ik zal de laatste dagen die ik met haar heb doorgebracht nooit vergeten; Zij volgde mij overal en bedelde om geaaid en geknuffeld te worden. Haar gedrag toonde haar dankbaarheid en zij gaf aan dat zij het einde van haar krachten had bereikt.

Ons opvangcentrum heeft haar gedurende drie jaar een aangenaam en rustig leven gegeven na een trieste voorgeschiedenis. Haar ziekte heeft jammer genoeg aan haar aangenaam leven veel te vroeg een einde gesteld.

Nanesse werd naar de dierenartsfaculteit gebracht voor een autopsie. (**De autopsie afdeling in Luik was wegens vakantie gesloten**).

De autopsie heeft geen uitsluitsel kunnen geven over de oorzaak van de leveraandoening. Wel heeft men een hartaandoening vastgesteld. De analyses op toxische planten waren negatief.

De ernstige vetlijvigheid toen zij werd opgenomen en de gevolgen hiervan zouden een mogelijke oorzaak kunnen zijn.

Muriel